

Globalisti a Trilaterální komise: Snahy o přesun rozhodování od národních vlád ke globálním institucím. Cíl? Pokusit se opakovaně protlačit Globalistickou agendu pro vás i bez vás a přimět národní vlády k souhlasu s předpisy a doporučeními nadnárodních organizací

- CZ24 News | 19. června 2020

Když je alternativními analytiky použit termín ‚globalista‘, tak to obvykle tisk a politici mainstreamu napadnou jako skrytě antisemitskou metaforu, která se točí kolem víry, že vybraná skupina židovských intrikánů – přezdívaná ‚elita‘ – kontroluje ze stínů svět. Když jim to nevyjde, tak to média onálepkují jako abstraktní výraz, který nemá žádnou definovanou definici.

Pravdou je, že důvodem, proč se média vyhýbají uchopení konceptu globalismu, je právě proto, že ho lze definovat jak institucionálně, tak přes lidi, kteří v něm působí.

Abychom to ilustrovali, vezměme si jako konkrétní příklad Trilaterální komisi.

O Trilaterální komisi jsem naposledy psal v únoru, kdy jsem diskutoval, jak tato organizace provádí svoji vnitřní reformu. V létě 2019 vydali brožuru zvanou ‚Demokracie ve stresu: Přetvoření Trilaterální komise k revitalizaci našich demokracií, aby tyto dodržovaly pravidla založená na mezinárodním řádu.‘ V rámci této brožury mluvili o ‚znovunalezení svých kořenů,‘ ‚vybroušení‘ své mise a o potřebě ‚omladit‘ své členstvo. To vše předjímal s cílem dodržování ‚pravidel globálního řádu‘ a vyrovnání se s „výzvami“ 21. století.

Bylo to zhruba v té době, kdy měla Trilaterální komise své plenární zasedání roku 2019 v Paříži uprostřed června. Při této akci severoamerická předsedkyně této Komise Meghan O’Sullivan (která je rovněž členskou představenstva Rady pro mezinárodní vztahy) strávila několik minut mluvením o této instituci a její roli, kterou má v úmyslu odteď do budoucna hrát.

Zde je přímá citace monologu O’Sullivan, který je možno vidět na YouTube kanále Trilaterální komise.

Jsme organizací lidí, kteří mají úzké vazby na národní vlády a ty myšlenky, o kterých v soukromí debatujeme, často informují o našich vlastních náhledech a informují o našich diskusích a o našich nápadech a konverzacích s lidmi v mocenských pozicích. Tak to bude chodit pořád, dnes se ale potřebujeme zamyslet nad tím, jak dosáhnout dopadu na širší debatu. Dávno už nežijeme ve světě, v němž jsou vlády těmi jedinými, kdo může ovlivnit budoucnost. Ve skutečnosti musíme v čím dál větší míře přemýšlet o jiných subjektech, které jsou skutečnými tahouny změny, ať už jsou to korporace nebo univerzity nebo i jednotlivé osobnosti. Je třeba promyslet, jak takovou konverzaci utvářet, jak se do takových skupin dostat, abychom v nich měli investorské podíly a zavázali je k řešení.

O'Sullivan to uzavřela tvrzením:

A je třeba, abychom s tím hnuli vpřed, ať už jsme schopni své vlády přimět k souhlasu s námi předepsanými řešeními a doporučeními, nebo ne.

To přišlo v souběhu s tím, o čem mluvil na Světovém ekonomickém fóru v lednu 2020 generální tajemník Spojených národů Antonio Guterres. Když mluvil o svém přesvědčení, že pro globální problémy se musí přijít s globálním řešením, tak Guterres tvrdil:

Občas se nám to podaří, občas se nám to nepovede, ale jednou věcí si můžete být absolutně jisti – že nebudeme potichu sedět na zadku a čekat na konsensus mezinárodní komunity, aby problémy, o kterých diskutujeme, vyřešila.

Náznaky ze slov O'Sullivan a Guterrese v první řadě naznačují jednu věc, a to, že organizace, které představují, nebudou pořád čekat na národní legislativu, aby realizovala řešení globálních krizí. Zjevně říkají, že když nejde vládu podnítit k akci, aby do svých zákonů ratifikovala zákonné iniciativy jako Cíle trvale udržitelného rozvoje Spojených národů (rovněž známé jako ‚Nový zelený úděl‘), tak je jediným řešením, že musíme zařídit, aby se to udělalo, sami.

O'Sullivan káže, že vlády v budoucnu už nebudou jedinými orgány, které „budou moci v budoucnu ovlivňovat“ a že teď nastal okamžik, kdy se musí zvážít, ‚jaké další subjekty budou těmi skutečnými tahouny změny.‘ Podle ní by to mohla být směs korporací, univerzit a osobností.

Jen pro úvod, korporace a univerzity se neodpovídají voličstvu. Ale instituce jako Trilaterální komise jsou silně prolezlé figurami z nadnárodních společností a ze školského sektoru.

Oni za scénou pomáhají formulovat politiky se záměrem, že jejich realizaci provedou prostřednictvím národních vlád. Při revizi toho, jak tato Komise funguje, bych doporučil přečíst si kopii dvousvazkové knihy Trilaterálové nad Washingtonem napsané koncem 70. let výzkumníky Antony Suttonem a Patrickem Woodem. Zde autoři popisují složení komise a třídí její mocenské struktury na tři části: Vykonavatelé, Propagandisté a Technici a na ty, co jsou Držitelé moci. Každý z těchto procesů jsem popsal v článku vydaném v roce 2018 (Řád z chaosu: Pohled na trilaterální komisi).

O'Sullivan jasně konstatuje, že Trilaterální komise má ‚úzké vazby‘ na národní vlády a že soukromé debaty v rámci Komise informují o jejich vlastních náhledech, stejně jako informují ‚o našich diskusích a o našich nápadech a o konverzacích s lidmi v mocenských pozicích. Tak to bude pokračovat, ale už to nestačí. Teď chtějí začít mít větší dopad na ‚širší debatu‘.

Myslím si, že tou ‚širší debatou‘ O'Sullivan znamená vás a mě. Dalším logickým krokem, když jste v Trilaterální komisi, je třeba zkusit pro ty reformy, co chtějí zavést, získat souhlas většiny. Jak by s tím mohli začít? Objasněme, že členství v Komisi není povoleno politikům, kteří jsou ve vládě. Když spoluzakladatel této instituce Zbigniew Brzezinski v roce 1977 nastoupil do administrativy Jimmyho Cartera, tak se zřekl přímého napojení na tuto Komisi. To ale neznamená, že Brzezinski nepostupoval v širší souhře s touto Komisí. A opravdu, jakmile Brzezinski ten oficiální úřad opustil, tak se hned do řad této Komise zase vrátil.

Jak jsem už poukazoval v minulosti, současný vůdce opoziční Labour Part v Británii, Keir Starmer, je podle soupisu členů z června 2020 jejím aktivním členem. Pravdou je, že na Starmerově vlastní parlamentní webové stránce nebo v národních médiích se tato skutečnost neuvádí.

Když Starmer v únoru 2020 vedl kampaň na vůdce Labouristů, tak byly informace o vazbách na tuto Komisi potlačovány. Důkazy o tom přišly v únoru, kdy byl jeho kampaňový tým nucen popřít, že měl ilegální přístup k datům o členství v Labour party. Ta věc se vytáhla v živé debatě v BBC o

vůdcovství, kdy toto show moderovala Victoria Derbyshire, když jeden člověk z auditoria ve studiu poukázal, že důvodem, proč Starmer není podroben oficiálnímu vyšetřování, je jeho členství v Trilaterální komisi. Starmer toto tvrzení rychle zavrhl a Derbyshire stejně rychle přešla k jinému člověku v auditoriu.

Byla to ideální příležitost se Starmera zeptat na jeho zapojení do této Komise – stejně jako se zeptat, jak to funguje a jak to případně ovlivňuje jeho politické přesvědčení a motivaci. BBC se místo toho rozhodla tuto věc ignorovat.

Třebaže je Starmer v opozici, tak je jeho členství významné, protože Komise informuje o debatě a usiluje o vliv v národní vládě, aby tato přijala globálně vedené iniciativy. A Starmer je součástí tohoto procesu.

A zase je nutno zdůraznit, že z 650 poslanců parlamentu je jediný Starmer, kdo byl do té Komise pozván (členství je jediné na základě pozvání). Možná je to kvůli jeho zákonným pravomocem, od roku 2008 do 2013 byl ředitelem veřejných prokurátorů, tj. třetí nejvyšší prokurátorská funkce pro Anglii a Wales.

Pokud by to někdy Starmer dotáhl na ministerského předsedu, tak by svoji pozici v Trilaterální komisi opustil. Čeho by se ale asi nevzdal, by byla loajalita k věci o níž Trilaterálové usilují.

V tomto okamžiku by bylo správné položit mu otázku, jakou má Trilaterální komise pravomoc, že jim to dovoluje si myslet, že by mohli při prosazování globálních záměrů obcházet národní vlády? Konec konců, je to komise, která je sice nevolená, ale má ve svých řadách muže a ženy, kteří jsou na národních úrovních voleni. Je to komise, ve které dominují korporátní zájmy, a je soukromě financovaná. Při speciální akci v roce 1998 k uctění 25 let Trilaterální komise byl publikován seznam finančních sponzorů od roku 1973 do roku 1998, aby se v něm ukázala jména jako Exxon Corporation, AT&T Foundation, The Coca-Cola Company, The First National Bank of Chicago, Morgan Stanley & Co a Goldman Sachs. Seznam pro současnost není otevřeně k dispozici.

Z analýzy komunikace této Komise jsem nabyl obavu, že jejich řeči se teď přesunuly od důrazu na realizaci reforem přes národní vlády ke globálním institucím, které se o ně pokouší samy. To je tedy globální vláda se vším všudy, i když se jí tak ještě neříká.

S příchodem Covid-19 se značně zintenzivnily řeči o nutnosti vnutit vládám prosazování takových rámcových iniciativ jako Cíle trvale udržitelného rozvoje a jejich vnučení do národních zákonů. A když se jim to nepovede? No tak se pokusíme to protlačit pro vás i bez vás, takové je poselství. Jak Meghan O'Sullivan přiznává: „Potřebujeme se hnout vpřed, ať už se nám povede přimět své vlády k souhlasu s našimi předpisy a doporučeními, nebo ne.“

Tyler Durden